

Arrest

nr. 189 585 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X, X en X, op 14 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij medische elementen in hoofde van eerste verzoeker worden voorgelegd.

1.2. Op 1 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij voormelde verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd op 13 februari 2013 bij arrest nr. 97 011.

1.3. Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde m.b.t. de voormelde verblijfsaanvraag een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid, die vervolgens door de Raad wordt vernietigd op 16 oktober 2013 bij arrest nr. 112 017.

1.4. Op 20 mei 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 13 juni 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.05.2012 bij

onze diensten werd ingediend door:

G. R.

(...)

G.L.

(...)

G.R. (...)

G.L. (...)

G.A. (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(....)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.05.201 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.5. Op 20 mei 2014 neemt de gemachtigde tevens in hoofde van elk van verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 13 juni 2014 in kennis werden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: G.L.

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort”

“De heer

Naam + voornaam: G.R.

(....)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de samenhang

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu is de Raad van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden.

Niettegenstaande het feit dat de bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers af te geven.

Door pas te besluiten tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, erkent de verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum, 20 mei 2015, door dezelfde ambtenaar, attaché J.B. In een begeleidende brief aan de burgemeester van de gemeente Oudenaarde geeft deze attaché uitdrukkelijke instructies om “*ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 mei 2012 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 [...] dat deze aanvraag onontvankelijk is [...] betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:*

- *De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag (...)*

- *Het bevel om het grondgebied te verlaten 7 dagen (bijlage 13).”*

Aldus blijkt dat in casu de afgifte van de verwijderingsmaatregelen tezelfdertijd werd onderzocht als de beslissing tot onontvankelijkheid met betrekking tot de verblijfsaanvraag en dat de beslissingen samenhangen.

Daarnaast blijkt de verwerende partij naar aanleiding van de huidige procedures slechts één administratief dossier te hebben neergelegd, waarmee zij andermaal zelf de samenhang tussen beide zaken erkent.

In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. Verwerende partij betwist de samenhang niet in haar nota met opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep aangaande de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In eerste middel dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt onder meer als volgt toegelicht:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoeker ingediend op 22 mei 2012, onontvankelijk is om reden dat een ambtenaar-geneesheer in een advies dd. 19 mei 2014 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 22 mei 2013 en navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 21 februari 2013, dd. 2 april 2013 , dd. 5 juni 2013 en dd. 13 november 2013 diverse medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 10/05/2012, dd. 07/02/2013, dd. 15/03/2013 , dd. 04/06/2013 en dd. 25/06/2013 van dokter C. EECKHOUT) , waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat verzoeker niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 19 mei 2014 , noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 20 mei 2014 hebben geantwoord ;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens een –niet correct-gemotiveerd advies van de arts-attaché dd. 19 mei 2014- , het voorgelegd standaard medisch getuigschrift kennelijk niet zou toelaten te concluderen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter Vw. , blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 22 mei 2012 alsook in de navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 21 februari 2013, dd. 2 april 2013 , dd. 5 juni 2013 en dd. 13 november 2013, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

In casu lijdt verzoeker wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

(Zie standaard medisch getuigschrift dd. 20 mei 2012 van verzoekers behandelende arts waarin deze laatste wees op de ernstige vorm van medische aandoening waaraan verzoeker lijdt.

“Majeure depressie en posttraumatische stressstoornis

Aangststoornis met hyperventilatie.

Betrokkene heeft deze symptomen in zeer ernstige mate waardoor hij niet normaal kan functioneren...

Betrokkene kan momenteel niet reizen en is arbeidsongeschikt..

Blijvende behandeling is noodzakelijk , momenteel geen verbetering in het vooruitzicht te stellen,...”)

In zijn medisch advies beperkt de de arts-attaché zich ten onrechte tot een vaag , algemeen en weinigzeggend citaat :

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.05.2012 en de medische stukken d.d. 07.02.2013, 15.03.2013. 04.06.2013 en 25.06.2013 blijkt dat de beschreven depressie en PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en

ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden tot jaren en evolueren spontaan in gunstige zin. Het betreft psychische aandoeningen, die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

Het medisch advies dd. 19 mei 2014 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

En dat verzoeker op heden wel degelijk nog steeds medisch zorgbehoevend is (in tegenstelling tot de blote bewering van de arts-attaché : "Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst") , blijkt niet alleen uit de navolgende medische verslagen – actualisaties- (dd. 10/05/2012, dd. 07/02/2013, dd. 15/03/2013 , dd. 04/06/2013 en dd. 25/06/2013) die verzoeker aan zijn dossier had toegevoegd ; maar blijkt eveneens uit een recent medisch verslag dd. 26 juni 2014 waarin de behandelende arts opnieuw beklemtoont dat de lopende medische behandeling

niet mag worden onderbroken en dat een terugkeer naar het herkomstland een extreme escalatie van de medische problematiek kan veroorzaken. (Stuk 5)

Dit bewijst dat de medische toestand van verzoeker op heden nog steeds niet gestabiliseerd is.

De inhoud van dit recent ziekenhuis verslag, spreekt voor zich en toont aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoeker verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Ten tweede houdt de bestreden beslissing overduidelijk een flagrante schending in van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In de bestreden beslissing wordt amper gewag gemaakt van de concrete feiten waarop de motivering steunt.

Het medisch advies van de arts-attaché (waarop de bestreden beslissing is gebaseerd) is ten onrechte louter beperkt tot het stellen dat er een evaluatie is van 'het standaard medisch getuigschrift dd. 20.05.2012' voorgelegd in het kader van de aanvraag cfr. art. 9ter Vw.

Echter, op het door verzoeker voorgelegd standaard medisch getuigschrift dd. 20 mei 2012 en de navolgende medische verslagen dd. 7 februari 2013, dd. 15 maart 2013, dd. 4 juni 2013 en dd. 25 juni 2013 werd er noch door verweerder in de bestreden beslissing dd. 20 mei 2014, noch door de arts-attaché (in zijn advies dd. 19 mei 2014) inhoudelijk enig antwoord gegeven.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Artikel 9ter § 3 – 4° van de Vw. bepaalt het volgende :

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : ...

[2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2

Nergens in de wet staat vermeld dat de ambtenaar-geneesheer niet hoeft te antwoorden op de inhoud van de voorgelegde medische verslagen !

Artikel 9ter § 3 -4° Vw. houdt uiteraard geen vrijgeleide in voor verweerder om de op hem rustende motiveringsverplichting aan de kant te schuiven of met de voeten te treden !

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 19 mei 2014, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 20 mei 2014 heeft gebaseerd, uitsluitend tot het geven van een loze en ongefundeerde uitspraak als zou de ziekte actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de

fysieke integriteit van verzoeker en als zou de (psychische) aandoening niet te objectiveren vallen evenmin als de noodzaak om ze te behandelen.

Waarop baseert de ambtenaar-geneesheer om dergelijk verstrekkend standpunt in te nemen ?!

En dit terwijl uit de inhoud van de diverse voorgelegde medische verslagen dd. 7 februari 2013, dd. 15 maart 2013, dd. 4 juni 2013 en dd. 25 juni 2013 afdoende was gebleken dat de aandoening van verzoeker wel degelijk concreet is ; ernstig is ; dat ze medisch moet worden behandeld én dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden levensbedreigend is.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 19 mei 2014 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 20 mei 2014 heeft gebaseerd, uitsluitend tot een louter eenzijdige en ongefundeerde bewering dat “ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoeningen hun beloop kennen over enkele maanden tot jaren en spontaan evolueren in gunstige zin”.

Dit kan bezwaarlijk als een ernstig onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische verslagen. Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede, voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds in concreto dient te gebeuren.

Verzoeker kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke stereotiepe afwijzing van zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 19 mei 2014 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekers arts aangehaalde medische argumenten, wel integendeel.

In tegenstelling tot het besluit van de ambtenaar-geneesheer blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dd. 20 mei 2012 , dd. 7 februari 2013, dd. 15 maart 2013 , dd. 4 juni 2013 en dd. 25 juni 2013 dat de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt wel degelijk ernstig is en dat een terugkeer naar het herkomstland voor verzoeker in de huidige omstandigheden niet mogelijk is.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is foutief en druist in tegen de door verzoeker bijgebrachte medische verslagen van zijn arts ; minstens is het advies dd. 19 mei 2014 voorbarig.

Minstens werd de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoening waaraan verzoeker lijdt, laat hem niet toe om te reizen.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek integendeel dat de medische aandoening waaraan hij lijdt van die aard is dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is. (...)

(...)

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals

bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 19 mei 2014 blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;(...)”

Waar verzoekende partij een schending van artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, wordt in dit artikel slechts een lijst weergegeven van medische disciplines waarin de arts-adviseur een deskundige kan raadplegen.

De arts-adviseur is op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins verplicht op betrokkene aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen of om bijkomende informatie op te vragen aan verzoekende partij indien hij van oordeel is dat hij over voldoende informatie beschikt om een advies te verlenen.

Het loutere feit dat verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard.

Waar verzoekende partij in het kader van huidige procedure voor het eerst verwijst naar een medisch verslag d.d. 26 juni 2014 van de behandelende arts, dokter C. Eeckhout, kon hiermee uiteraard geen rekening worden gehouden door het bestuur ten tijde van de bestreden beslissing.

Uit het advies van de arts-adviseur d.d. 19 mei 2014 blijkt dat hij wel degelijk rekening hield met alle door verzoekende partij aangebrachte medische stukken en blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een aandoening die onder de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.05.2012 en de medische stukken d.d. 07.02.2013, 15.03.2013, 04.06.2013 en 25.06.2013 blijkt dat de beschreven depressie en PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden tot jaren en evolueren spontaan in gunstige zin. Het betreft psychische aandoeningen, die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baar bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine que non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet

worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde medische stukken.

De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168*). (RvV, 31 mei 2012, nr. 82.089)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78.303)

In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het eerste middel is ongegrond."

4.3. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoekers ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

4.4. Verzoekers stellen dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer – en derhalve bij uitbreiding de bestreden beslissing – niet afdoende is gemotiveerd, waarbij zij aanhalen dat "*amper gewag gemaakt [word] van de concrete feiten waarop de motivering steunt*", dat op de door verzoekers voorgelegde medische stukken geen inhoudelijk antwoord wordt gegeven, dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot het "*uitsluitend (...) geven van een loze en ongefundeerde uitspraak als zou de ziekte actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en als zou de (psychische) aandoening niet te objectiveren vallen evenmin als de noodzaak om ze te behandelen*". Verzoekers stellen zich de vraag "*Waarop baseert de ambtenaar-geneesheer [zich] om dergelijk verstrekend standpunt in te nemen?*" en betogen dat "*Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede, voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds in concreto dient te gebeuren.*"

Aldus hekelen verzoekers het gebrek aan een concrete verduidelijking door de ambtenaar-geneesheer van de door hem in het medisch advies van 19 mei 2014 geponeerde stellingen, in verband met de specifieke aandoeningen van depressie en PTSS waaraan eerste verzoeker lijdt.

4.5. De eerste bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van 19 mei 2014. Dit medisch advies, dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt en er in gesloten omslag aan werd gevoegd, voor wat betreft het ziektebeeld van depressie en PTSS, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.05.2012. Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.05.2012 en de medische stukken d.d. 07.02.2013, 15.03.2013, 04.06.2013 en 25.06.2013 blijkt dat de beschreven depressie en

PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden tot jaren en evolueren spontaan in gunstige zin. Het betreft psychische aandoeningen, die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

4.6. Wat betreft de formele motiveringsplicht, die rust op de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van een medisch advies verstrekt in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een vrije beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen. Er kan van de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies niet worden vereist dat hij verwijst naar stavingsstukken, noch dat hij zich moet steunen op feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen. Evenmin kan de ambtenaar-geneesheer ertoe verplicht worden de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959).

4.7. Voormelde beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer – en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om hem opdrachten te geven tot het verrichten van welbepaalde bijkomende handelingen, dan wel het raadplegen van externe bronnen – impliceert evenwel niet dat uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier niet zou dienen te blijken waarom laatstgenoemde de aangehaalde medische problematiek, dan wel de vooropgestelde behandeling niet weerhoudt. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert immers niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Hierbij moet worden opgemerkt dat voormelde beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beoordelingsvrijheid doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, wat onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Waar verweerder in de nota met opmerkingen aldus nogmaals wijst op de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, volgt uit het louter voorhanden zijn van deze vaststellingen nog niet dat het medisch advies is voorzien van een afdoende motivering.

In het licht van de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of de vaststellingen en het besluit van de ambtenaar-geneesheer afdoende, dit is pertinent en draagkrachtig, zijn in het licht van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Op basis van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet kan een aanvraag onontvankelijk worden verklaard indien de ingeroepen ziekte of aandoening “kennelijk” niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting blijkt

dat deze onontvankelijkheidsgrond van toepassing is wanneer de ziekte een manifeste gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. (*Parl.St. Kamer 2011-2112, doc nr. 53K1824/001, 4*)

4.8. In een eerder medisch advies van 6 juni 2013 – waarop de onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum steunde en die werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 112 017 – stelde de ambtenaar-geneesheer: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin. De Behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.”*

Als antwoord daarop schreef de behandelende geneesheer in het medisch attest van 25 juni 2013: *“De arts attaché vermeldt ook dat na een jaar behandeling met psychotherapie en medicatie de aandoening genezen zou moeten zijn of gestabiliseerd zou moeten zijn maar de arts-adviseur zou moeten weten dat dit niet altijd het geval is en dat er vormen zijn die lang persisteren en moeilijker te behandelen zijn”*. Verder verklaarde de behandelende geneesheer *“De door mij opgemaakte verslagen zijn m.i. door de arts adviseur onvoldoende op hun ernst ingeschat en geanalyseerd.”* en stelde hij dat *“Door deze ernstige problemen zijn er ook regelmatige suïcidale ideaties, bij toename van de problemen kan dit leiden tot reële suïcidedgedachten en –plannen die het leven van betrokken in gevaar brengen.”* Ten slotte blijkt uit het medisch attest van 25 juni 2013, waar een actuele toelichting wordt verstrekt over de gezondheidstoestand van verzoeker, dat een verdere medicamenteuze en psychotherapeutische behandeling nog steeds is aangewezen.

4.9. In onderhavig medisch advies van 19 mei 2014, waarbij wordt verwezen naar het voormelde medisch attest van 25 juni 2013, maakt de ambtenaar-geneesheer er vervolgens dit van: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden tot jaren en evolueren spontaan in gunstige zin.”*; *“de behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel”* en *“het risico op suicide is van louter speculatieve aard”*.

Deze stellingen worden door de ambtenaar-geneesheer geponeerd. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet kan worden verweten zich voor deze stellingen te hebben gebaseerd op zijn eigen inzichten en overtuigingen – dergelijk recht vloeit immers rechtstreeks voort uit zijn beoordelingsvrijheid – kan wel worden verwacht dat de ambtenaar-geneesheer de gedachtegang achter deze algemene stellingen op afdoende wijze uiteenzet, teneinde verzoekers toe te laten te begrijpen vanuit welke eigen inzichten en beweegredenen de ambtenaar-geneesheer in verzoekers geval tot deze stellingen komt. Deze vereiste klemt des te meer in het licht van de inhoud van de concrete voorgelegde medische attesten, in het bijzonder het medisch attest van 25 juni 2013.

Door enkel te stellen dat een PTSS en een depressie altijd een gunstig verloop in de tijd kennen, hetgeen kan variëren van *“enkele maanden”* tot *“jaren”*, dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dat het risico op suicide louter speculatief van aard is, verschaft de ambtenaar-geneesheer niet het vereiste inzicht in zijn gedachtegang en zet hij niet op duidelijke wijze de vereiste redengeving uiteen die hem in verzoekers geval tot voormelde stellingen brengt.

Hoewel het de ambtenaar-geneesheer op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende geneesheer van verzoeker in de voorgelegde medische attesten, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt.

Noch verzoeker, noch de Raad kunnen zich als het ware verplaatsen in het hoofd van de ambtenaar-geneesheer, teneinde kennis te nemen van de eigen inzichten van laatstgenoemde, op grond waarvan hij – op basis van zijn eigen competenties –, ook in verzoekers geval, tot de stelling komt dat een PTSS en depressie in wezen altijd gunstig evolueren, dat een behandeling niet essentieel is en dat het zelfmoordrisico speculatief is.

Teneinde aldus tegemoet te komen aan de noodzaak voor de rechtsonderhorige om te kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund, is het vereist dat de ambtenaar-geneesheer zijn inzichten, beweegredenen en gedachtegang veruitwendigt en op voldoende en concrete wijze motiveert zodat verzoekers in staat zijn te begrijpen waarom hun verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is geweigerd.

Waar de gemachtigde stelt dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel, wijst de Raad er verder op dat nergens in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de “adequate behandeling” voor een ziekte of aandoening uitdrukkelijk moet leiden tot een genezing van de ziekte of aandoening of zelfs tot een verbetering of stabilisatie van de gezondheidstoestand. In artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden gelezen dat moet worden onderzocht of de vreemdeling, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling aldaar. Het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst is in casu bepalend, niet de vraag of de behandeling van de vreemdeling kan leiden tot genezing of verbetering van de gezondheidstoestand. Een “adequate behandeling” kan derhalve ook een behandeling zijn die er in bestaat te garanderen dat een vreemdeling, met een aandoening of ziekte die een zekere ernst kent, zo menswaardig mogelijk kan leven.

4.10. De ambtenaar-geneesheer poneert vervolgens: *“Het betreft psychische aandoeningen, die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen.”*

De Raad stelt vast dat de voorgelegde medische stukken, zoals opgesomd in het medisch advies, werden opgesteld door een psychiater, dit is een geneesheer-specialist. Psychiatrie is een medisch specialisme dat zich bezighoudt met preventie, wetenschappelijk onderzoek, diagnostiek en behandeling van psychische ziektebeelden. Het betreft dus een medische wetenschap waarbij psychische gedragingen, symptomen, klachten en lijden worden geobjectiveerd zodat een diagnose kan worden gesteld en een behandeling, desgevallend, kan worden voorgeschreven.

In casu werden de psychische aandoeningen van verzoeker geobjectiveerd door de behandelende psychiater en gediagnosticeerd als depressie en PTSS alsook de noodzaak tot behandeling vastgesteld, zoals blijkt uit de voorgelegde medische stukken.

De Raad herinnert er aan dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer geen afbreuk mag doen aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten - zoals medische attesten van een geneesheer-specialist waarin een concrete diagnose wordt gesteld en wordt gewezen op de concrete behandeling van eerste verzoeker - als niet te objectiveren door de ambtenaar-geneesheer beoordeeld worden (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

4.11. Ten slotte stelt de arts-adviseur: *“Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine que non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen.”*

Dergelijke overwegingen vormen op zich evenwel geen afdoende antwoord op de vraag of de aandoening waaraan verzoeker lijdt een ziekte is die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verder zijn ook hier noch verzoeker noch de Raad in staat kennis te nemen van de eigen inzichten, beweegredenen en gedachtegang van de ambtenaar-geneesheer, op grond waarvan hij tot deze vaststellingen komt, hetgeen ook hier des te meer klemt daar in de medische attesten van 4 juni 2013 en 25 juni 2013 specifiek door de geneesheer-specialist werd geduid dat een “extreme escalatie” van verzoekers problematiek dreigt indien hij zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst. Ten overvloede weze aangestipt dat nu de ambtenaar-geneesheer stelt dat verzoeker deze aandoening enkel aanwendt om een verblijfsregularisatie te verkrijgen, dit een ernstige invraagstelling inhoudt van de beroepsbekwaamheid en beroepsernst van de behandelende specialist-geneesheer die verzoeker meermaals heeft onderzocht en hierover heeft geattesteerd.

4.12. Waar de verwerende partij voorhoudt dat motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, dat de bestreden beslissing ingaat op de voorgelegde elementen en neergelegde medische stukken en dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of motieven die evident zijn, dienen te worden vermeld, verwijst de Raad naar wat reeds werd uiteengezet in punt 4.7, met name dat de voormelde beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot

weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beoordelingsvrijheid doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, wat onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Verder kan in het licht van de voorgelegde medische attesten niet worden geponereerd dat de vaststellingen die de ambtenaar-geneesheer eruit afleidt zodanig "evident" zijn dat zij geen verdere motivering behoeven.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de verplichting om in het medisch advies op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren, de verzoeker beter in staat stelt om in het kader van zijn rechten van verdediging zijn beroepsrecht naar behoren uit te oefenen. Het veruitwendigen van de eigen inzichten, beweegredenen en gedachtegang die ten grondslag liggen aan de (vast)stellingen van de ambtenaar-geneesheer, dient verzoeker derhalve toe te laten om met kennis van zaken zijn verzoekschrift op te stellen.

4.13. Gelet op bovenstaande blijkt dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 mei 2014 – dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing – niet afdoende is gemotiveerd en dus met een formeel motiveringsgebrek is behept.

De bestreden beslissing die, zoals reeds werd gesteld, volledig aan dat advies is opgehangen, is derhalve met hetzelfde gebrek behept.

De verwerende partij brengt in haar nota geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden.

Het besproken onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Het beroep aangaande de tweede en derde bestreden beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13)

In casu blijkt uit de gegevens van de zaak dat de gemachtigde pas tot de afgifte van de bevelen heeft besloten nadat hij zich een standpunt had gevormd over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals uiteengezet onder het randnr. 3. Uit de feitelijke elementen van de zaak blijkt dan ook dat de gemachtigde de afgifte van de bevelen om het grondgebied heeft verbonden aan de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen medische toestand. Een dergelijke gedragslijn is in overeenstemming met de verplichting ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met eerste verzoekers gezondheidstoestand. Dit wordt overigens door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen bevestigd waarbij zij, voor wat betreft de bestreden bevelen, benadrukt dat de medische toestand van eerste verzoeker reeds uitvoering werd onderzocht in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat in casu de afgifte van de verwijderingsmaatregelen tezelfdertijd werd onderzocht als de beslissing tot onontvankelijkheid met betrekking tot de verblijfsaanvraag en dat de beslissingen samenhangen.

Gelet op de gegrondheid van het middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De bevelen om het grondgebied te verlaten dienen dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten slotte nog merkt de Raad op dat, voor zover zou worden aangevoerd dat de verwerende partij ter vrijwaring van haar recht van verdediging de gelegenheid moest worden geboden een standpunt over het lot van de bevelen om het grondgebied te verlaten in te nemen, uit de lezing van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoekende partij door zowel de beslissing tot weigering verblijf aan te vechten als de bevelen om het grondgebied te verlaten het lot van beide soorten beslissingen met elkaar verbonden heeft. De verwerende partij heeft, hoewel zij daarvan op de hoogte was, de samenhang tussen de bestreden beslissingen in haar nota niet betwist. Zij heeft aldus wel degelijk de gelegenheid gehad de samenhang tussen de beslissingen te betwisten en haar standpunt te geven omtrent de mogelijke

incidentie van de gegrondheid van het aangevoerde middel op de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over het door verzoekers aangehaalde middel gericht tegen de bestreden bevelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES